

Споредъ всички тѣзи причини приятелството между Наполеона и Александръ се развали и тѣ почнаха да се тъкмятъ за война. Сега двамата най-силни царе въ Европа — единиятъ отъ Западъ, другиятъ отъ Изтокъ, трѣбваше да се сблъскать, да се ударятъ въ ужасна война, въ която трѣбваше да потекатъ рѣки отъ кърви.

Наполеонъ знаеше, че Русия е голѣма и яка държава. Не ще му бжде тѣй лесно да я прѣвземе, както бѣ прѣвзелъ другитѣ царства. Затуй той сега бѣ мраченъ, замисленъ и сърдитъ.

— Слушайте, рече той на своитѣ генерали. Азъ искамъ да смажа Александра, руския царь, искамъ да ида чакъ въ Русия, да прѣвзема Москва и Петербургъ.

— Съгласни сме, добавиха генералитѣ, но за това се иска много войска. Тѣ не посмѣяха да възразятъ на своя императоръ, защото знаяха, че той не обича да му възразяватъ, а да слушатъ и защото мислѣха, че ще спечелятъ въ Русия голѣма слава и много пари.

— Много войска ли? запита Наполеонъ. Добрѣ, такава ще съберемъ. Пишете.

— И почна да диктува:

Отъ Франция ще поведемъ . . .	350,000
„ Австрийцитѣ ще земемъ . . .	40,000
„ Италиянитѣ „ „ . . .	50,000
„ Баварцитѣ „ „ . . .	30,000
„ Саксонцитѣ и Вестфалци . . .	30,000
„ Пруситѣ ще земемъ . . .	50,000
„ Поляцитѣ ще земемъ . . .	50,000
Всичко. . .	<u>600,000</u>